

בולעטין # 330 - אדר תש"נ לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׂבִטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.
באר שבע, ארץ ישראל

ילקוט שמעוני ויקרא - פרק יד - רמז תקנט

... (המשך מגליון הקודם) תורת המצורע לבית עולמים, זאת אינה נוהגת בבמה, תהיה בזמן הזה. תורת המצורע תורה אחת לכל המצורעין שיהו מביאין קרבן זה. וכי מאין יצאו לפי שמצינו שחלק הכתוב בטומאותיהם ובשבועותיהם יכול אף כן נחלוק בקרבן תלמוד לומר תורת המצורע תורה אחת לכל המצורעים שיהיו מביאין קרבן זה. ביום טהרתו מלמד שטומאתו וטהרתו ביום, אין לי אלא טומאתו וטהרתו ביום מנין הזאת ותגלחתו ושחיטת צפרין ביום, תלמוד לומר ביום טהרתו. יכול אף לקיחת צפרין ושלוח צפרין וכבוס בגדים ורחיצתו ביום, תלמוד לומר זאת תורת המצורע ביום תורת המצורע בכהן מלמד שטומאתו וטהרתו בכהן. אין לי אלא טומאתו וטהרתו בכהן, מנין שחיטה צפרין והזאת צפור ותגלחתו בכהן תלמוד לומר תורת המצורע (ביום) בכהן. יכול אף לקיחת צפרין ושלוח צפרין וכבוס בגדיו ורחיצתו בכהן תלמוד לומר זאת. ביום טהרתו והובא אלהההן שלא ישהא. שהיה מונבז דין לפני ר' עקיבא ומה משפטירתיו בעמידתו אחזתיו בהליכתו שבעה, משאחזתיו בעמידתו

שבעה אינו דין שאוחזנו בהליכתו שבעה. א"ל ר' עקיבא מוספני על דבריך וכי את מה החמירה תורה את ימי הגמר או את ימי הספר, חמורין הם ימי הגמר מימי הספר, שבימי הגמר מטמא משכב ומושב ומטמא בביאה ובימי ספרו אין מטמאין משכב ומושב ואין מטמאין בביאה, ואם לימי הספר הקלין נתת לו שבעה. לימי גמר החמורין אינו דין שתתן לו שבעה א"ל רבי כל שכן שהוספת. א"ל ר' עקיבא וכשנתת לימי גמר שבעה [נעשו] אף הם ימי ספר ונמצאו אלו ואלו ארבעה עשר, ואם לימי ספר הקלים נתת לו ארבעה עשר לימי גמר החמורים אינו דין שתתן לו ארבעה עשר נמצאת מרבה והולך עד לעולם. הא מפני הדין הזה צריך הכתוב לומר ביום טהרתו והובא אל הכהן שלא ישהא. טהרת מצורע ביום דכתיב זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו. המודר הנאה מחברו דם חטאת ודם אשמו של מצורע דכתיב זאת תורת המצורע בין גדול בין קטן וכו':

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)